ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **PhDr. S. K.** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 5. 2002, č. j. xxx,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 5. 2002 byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. (dále též „zákon“) s odůvodněním, že nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky žalobci nevznikl, protože rozhodnutí Státního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1949, č. j. PsT I 30/49 o žalobcově obžalobě nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb.; podle předloženého potvrzení Státního soudu v Praze ze dne 22. 6. 1949 vzal prokurátor obžalobu proti žalobci zpět.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včas opravný prostředek (který je podle nyní platné právní úpravy posuzován jako žaloba) u věcně a místně příslušného Vrchního soudu v Praze, v němž pouze popsal, že byl vězněn od 23. 12. 1948 do 23. 6. 1949, nejprve v policejní vazbě v Bartolomějské ulici a později až do soudního přelíčení na oddělení

pro mladistvé v Praze na Pankráci. U Státního soudu byla dne 22. 6. 1949 vzata obžaloba zpět. Konkrétní námitky proti rozhodnutí žalované neuvedl.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že žalobce byl stíhán státní prokuraturou v Praze mezi jiným i za trestný čin uvedený v § 2 odst. 1, písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., avšak státní prokurátor v průběhu trestního řízení vzal obžalobu zpět. Z toho důvodu nebylo a ani nemohlo být rozhodnutí, kterým byl žalobce vzat do vazby, zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., ani podle zákona č. 198/1993 Sb. Žalovaná dále uvedla, že jí nepřísluší obecně řešit otázku omezení osobní svobody žalobce, ale musí se zabývat výlučně existencí podmínek pro vznik nároku podle zákona č. 261/2001 Sb. Ty v daném případě naplněny nebyly, neboť neexistuje rozhodnutí o věznění, které by bylo, byť částečně, zrušeno podle uvedených zákonů, žalovaná proto navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

Vrchní soud v Praze o věci nerozhodl do 1. 1. 2003, proto v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 odst. 1 s. ř. s.) jako soudu věcně příslušnému.

Žaloba není důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se tento zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

Podle citovaného ustanovení zákon stanoví pro vznik nároku tři podmínky: české státní občanství, věznění mezi 25. 2. 1948 a 1. lednem 1990 a zrušení rozhodnutí o věznění podle uvedených zákonů.

Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce doložil splnění uvedených podmínek (doloženo není ani české občanství žalobce); pokud pak lze předpokládat existenci českého občanství žalobce a jeho věznění ve vazbě až do soudního přelíčení (tj. až do zpětvzetí obžaloby proti němu), ani žalobce netvrdí (a nijak nedokládá), že by rozhodnutí o jeho věznění bylo zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Pokud tedy žalovaná žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky zamítla s odůvodněním, že rozhodnutí o věznění žalobce nebylo, a ani nemohlo být zrušeno, postupovala v souladu se zákonem. Uvedený závěr správního orgánu pak žalobce ve své žalobě nijak nezpochybňuje.

Z vyložených důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

S ohledem na souhlas žalované s rozhodnutím o věci bez jednání a s přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu s takovým projednáním žalobcem, soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn tím, že žalovaná, která by měla podle výsledku řízení na jejich náhradu právo, tuto náhradu neuplatnila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu